Ťažké umenie

Obchody v Rocky Beach sa práve otvárali, keď Jupiter Jonas s bicyklom zahýnal za roh. Bicykel tak škrípal a rachotil, že aj tí najvzdialenejší obyvatelia malého mesta sa strhli zo spánku. Jupiter sa udychčane potácal hore hlavnou ulicou a v tvári celý červený konečne dorazil na námestie. Pri studni svoju rachotinu odstavil, do dlaní si nabral vodu a ochladil si tvár. Podľa všetkého bude zasa horúci deň. Odrazu sa námestím ozval známy hlas. „Ahoj, Jupi, čo ty tu?“ Bob Andrews prichádzal k nemu. „Chceš vychlípať celú studňu?“ zasmial sa a oprel si bicykel o Jupiterov.

„No určite! Ale asi som dostal úpal. Túto kopu šrotu už ledva vytlačím,“ vzdychol si Jupiter a opovržlivo zazrel na svoj bicykel. Poskladal mu ho strýko Titus zo starých dielov. Jupiter by ho najradšej daroval do múzea, ale ešte stále to bolo lepšie ako šliapať pešo.

„Mám vyzdvihnúť pre strýka Titusa nejaké veci z tlačiarne. Konečne dal vytlačiť normálne firemné papiere pre naše šrotovisko. A ty čo tu robíš?“

Bob ukázal na malú práčovňu oproti. „To isté, čo aj Peter. Obidvaja musíme namiesto rodičov odnášať do prá-

čovne kopy bielizne a šatstva. Peter by už mal byť naspäť.“ O chvíľu bol už Peter pri nich a trio bolo kompletné. Rozhodli sa, že pôjdu s Jupiterom.

Tlačiareň bola ukrytá v úzkej bočnej uličke na kraji mesta. Jupiter ukázal na malú neudržiavanú budovu. „Strýko Titus povedal, že tlačiareň a obchod by sa mali nachádzať niekde tu v suteréne. Len aby sa táto chajda na nás nezrútila.“

Vedľa domu objavili strmé kamenné schody a opatrne po nich schádzali. Nad vchodom bola pripevnená zhrdzavená tabuľa. „Templerov rozličný tlačiarenský tovar,“ prečítal Peter a otvoril ťažké železné dvere. Ich oči si len pomaly zvykali na úsporné svetlo vnútri. Voňalo to tu farbami a po miestnosti sa rozliehalo rytmické klopanie, ťukanie a hučanie tlačiarenských strojov. Bob si prezeral staré zariadenie a krútil hlavou. „Vyzerá to tu ako v nejakom múzeu. Dnes už nikto netlačí na takýchto zaprášených strojoch. Bol som s otcom v modernej ofsetovej tlačiarni – oproti nej mi táto starina pripadá ako z čias Gutenberga.“

Vtom spomedzi dvoch veľkých strojov vykukla tvár umazaná od tlačiarenskej černe. „Len sa Gutenbergovi nevysmievajte! Bez neho by sme ešte dnes vyškrabkávali písmená do skalných stien ako v dobe kamennej! Tieto stroje sú síce staré, ale plnia svoj účel.“ Pomenší muž si poutieral ruky do zástery a zjavne podráždený k nim podišiel. „Čo si vlastne predstavujete pod tlačiarenským

remeslom, čo? Nemyslím tým vaše lacné komiksy, ale veľké umenie na kvalitnom papieri. Máte vôbec predstavu, koľko to dá práce, kým sa vyrobí takáto tlačovina?“ rozčúlene sa spýtal a ukázal im farebný propagačný plagát o kočovnom cirkuse.

Peter si ho prezeral a ľahostajne vyhlásil: „Nedá sa to dnes urobiť lepšie na farebnej kopírke?“

To už bolo na majstra Templera priveľa. „Farebná kopírka? Primitívne osvetľovacie zariadenie riadené počítačom by to malo urobiť lepšie? Nemáte o tom ani poňatia. To je len obyčajný lacný tovar, bez lesku, bez hĺbky ostrosti, bez akejkoľvek intenzity osvetlenia. Toto všetko sa môže dosiahnuť iba komplikovanou sieťotlačou. Tu sa vyžaduje tradičné remeslo a schopnosť! Ale dosť bolo prednášky. Čo vlastne chcete?“

Jupiter po celý čas so záujmom počúval a takmer zabudol, o čo ho strýko Titus žiadal. „Máme tu prevziať objednávku pre pána Titusa Jonasa. Pokazil sa mu pikap.“ Nálada pána Templera sa náhle zmenila. „Pre Titusa Jonasa? Tak ten aspoň vie, čo je to kvalita. Tu je to, všetko som už pripravil.“ Ukázal na niekoľko škatúľ a Bob si premeriaval riadnu hromadu.

„Ktorú zo škatúľ máme vziať?“ spýtal sa a vytiahol ruky z vreciek.

„Predsa všetky,“ pobavene sa zaškeril tlačiar a zmizol za pultom.

Jupiter mu podal dvesto dolárov, ktoré mal od strýka, a jednu desaťdolárovku dostal naspäť.

Potom, frflúc, naložili všetko na bicykle. Nosiče sa prehýbali pod ťarchou nákladu. „Teraz už chápem, čo myslel pán Templer pod ťažkým umením," povzdychol si Bob. „Čo má tvoj strýko v pláne s toľkým papierom?"

Jupiter položil na sedadlo poslednú škatuľu a tlačil bicykel. „Nemám potuchy. Pravdepodobne dostal veľký rabat z množstva, a preto sa zásobil firemnými papiermi na najbližších sto rokov. Aj teta Matilda to tak robí. Naposledy kúpila šesťdesiat konzerv hrášku len preto, lebo boli zlacnené. Hrášok už nemôžem ani vidieť."

Trvalo viac ako polhodinu, kým prišli s nákladom na šrotovisko. Strýko Titus vyliezol spod svojho pikapu. „Tak tu ste konečne," zasmial sa a odložil veľký prstencový kľúč do debny na nástroje. Jupiterovi sa na čele perlil pot. „Konečne? No ty si teda dobrý, veď ten náklad je ťažký ako olovo."

Strýko si desaťdolárovku od Jupitera strčil do peňaženky a odniesol škatule do kancelárie. Keď bolo všetko pokladané, potľapkal všetkých troch priateľsky po pleciach a váhavo znova vytiahol bankovku. „No dobre, nebudem lakomý. Ako odmenu si môžete zvyšné peniaze nechať." Jupiter, Peter a Bob boli nadšení. Ani nie o desať minút sa znova ocitli na námestí, rovno pred stánkom s talianskou zmrzlinou od Giovanniho.

„Tvoj strýko je správny chlap. Za desať dolárov by som tie škatule rozvážal po okolí celý deň," tešil sa Peter a objednal si špeciálny pohár Rocky Beach. Bob si dal banánový split a Jupiter päť kopčekov citrónovej zmrzliny s dvojitou dávkou šľahačky.

„*Molto bene*, dohromady je to osem dolárov a päťdesiat centov. *Mamma mia*, ako malý chlapec som nikdy nemal toľko peňazí." Giovanni si vzal desaťdolárovku, ktorú mu Jupiter podával. No odrazu sa zarazil, podržal ju proti svetlu a vydesene potriasol hlavou. „Čo to má znamenať? Chcete úbohého Giovanniho oklamať, čo? To nie je dobrý dolár, to je – ako sa to povie – falšovaná bankovka!"